

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565¹

รินรดา กันตยานารา²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 โดยวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ มีความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศว่ามีหลักเกณฑ์หรือมาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำอย่างไรบ้าง เนื่องจากประเทศไทยเป็นอีกหนึ่งประเทศที่มีการก่ออาชญากรรมค่อนข้างสูง และมีผู้กระทำความผิดในคดีที่ร้ายแรงเป็นภัยต่อสังคมวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งผู้กระทำความผิดอาญาบางประเภทที่เกี่ยวข้องกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำความผิดทางเพศกับเด็กการฆาตกรรม การทำร้ายจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย การทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้รับอันตรายสาหัส รวมทั้ง การนำตัวบุคคลไปเรียกค่าไถ่ เมื่อถูกจำคุกจนพ้นโทษและได้รับการปล่อยตัวสู่สังคมแล้ว ถึงแม้ว่ากรมคุมประพฤติกระทรวงยุติธรรมจะได้มีการจัดตั้งศูนย์เฉพาะกิจเฝ้าระวังความปลอดภัยของประชาชน (JSOC) ขึ้น แต่การเฝ้าระวังดังกล่าวนี้ยังไม่มีสภาพบังคับเป็นกฎหมายและยังไม่มีประสิทธิผลในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทำให้เกิดปัญหาระหว่างปฏิบัติงานอยู่หลายประการ ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ส่วนหนึ่งยังมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดในรูปแบบเดียวกันหรือรูปแบบใกล้เคียงกันซ้ำอีก จากปัญหาของนักโทษเด็ดขาดที่พ้นโทษแล้ววนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก รัฐจึงได้มีการตราพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2566 ซึ่งกำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดดังกล่าวโดยการกำหนดให้มีมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด มาตรการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษ มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษและ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ประเสริฐ ตันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และรองศาสตราจารย์สุรินทร์ รัตนวราห

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

มาตรการคุมขังฉุกเฉิน เพื่อป้องกันสังคมและผู้เสียหายจากการกระทำความผิดที่อาจเกิดขึ้นอีก ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการลงโทษที่ไม่ใช่การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนอย่างเดียว แต่มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะต้องการตัดโอกาสไม่ให้ผู้กระทำความผิดไปกระทำความผิดซ้ำอีก และเพื่อข่มขู่ ยับยั้ง ไม่ให้ผู้กระทำความผิดไปลงมือกระทำความผิดซ้ำและทำให้เกิดความหลาบจำ เกรงกลัวต่อผลที่จะได้รับ อีกทั้งมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำยังส่งผลให้เป็นการยับยั้งไม่ให้ผู้อื่นกระทำความผิดตามได้เช่นกัน

จากการศึกษาพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดที่เกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 พบว่าการบังคับใช้ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวยังคงมีปัญหาอยู่หลายประการ ซึ่งมีประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก คือ การกำหนดขอบเขตฐานความผิด กรณีความผิดฐานชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดที่เกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 โดยมาตรา 3 ได้กำหนดขอบเขตมาตราตามประมวลกฎหมายอาญาที่บังคับใช้ไว้จำนวนทั้งหมด 12 มาตราเท่านั้น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มความผิด ได้แก่ 1.ความผิดเกี่ยวกับเพศ 2.ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย 3.ความผิดเรียกค่าไถ่ ซึ่งทั้ง 12 ฐานความผิดตามมาตรา 3 นี้เป็นความผิดที่มีลักษณะร้ายแรงและมีอัตราโทษจำคุกที่สูง แต่อย่างไรก็ตาม ความผิดที่เกี่ยวกับทรัพย์ที่ใช้ความรุนแรง เช่น ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ซึ่งเป็นความผิดที่เป็นภัยต่อสังคมเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังเป็นความผิดที่มีผู้กระทำความผิดหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำมากที่สุดเป็นอันดับที่ 2 จากสถิติของกรมราชทัณฑ์ และเป็นฐานความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกที่สูงใกล้เคียงกับทั้ง 12 มาตราที่ระบุไว้ในมาตรา 3 แต่ในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ที่ใช้ความรุนแรงก็มิได้ถูกบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวแต่อย่างใด และหากพิจารณาจากคำนิยามคำว่า ความรุนแรงก็ได้หมายความรวมถึงการกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินด้วย ความผิดฐานชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ จึงเป็นความผิดที่มีลักษณะเป็นทั้งการกระทำที่ทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์และเป็นการใช้ความรุนแรงต่อตัวผู้ถูกระทำ เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายประเทศอังกฤษพบว่าได้มีการบัญญัติมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดกระทำความผิดซ้ำ โดยได้มีบทบัญญัติแยกเฉพาะสำหรับผู้กระทำความผิดที่อันตรายไว้ใน Sentencing Act 2020 Chapter 6 ได้บัญญัติให้ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ที่ใช้ความรุนแรงอยู่ในความผิดที่รุนแรง อีกทั้ง ประเทศออสเตรเลีย รัฐวิกตอเรีย มีมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมดูแลผู้ที่ผ่านการพ้นโทษในคดีอุกฉกรรจ์ร้ายแรง คือ The Serious Offenders Act 2018 กำหนดความผิดฐานปล้นทรัพย์และความผิดฐานลักทรัพย์ อุกฉกรรจ์ ไว้ในตารางที่ 3 (Schedule 3 Additional offences not to be committed as core conditions of supervision order) เป็นความผิดเพิ่มเติมที่ไม่ควรกระทำ เป็นเงื่อนไขหลักของคำสั่งกำกับดูแลให้เป็น

ความผิดที่ศาลอาจมีคำสั่งคุมประพฤติได้ซึ่งถือเป็นมาตรการทางกฎหมายอย่างหนึ่งในการป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดกระทำความผิดซ้ำได้ ดังนั้น ในการกำหนดฐานความผิด ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 โดยเฉพาะในกรณีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ที่ใช้ความรุนแรงไม่ครอบคลุมเพียงพอเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์และเหตุผลของการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้

ปัญหาประการที่สอง คือ การกำหนดระยะเวลาการใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ซึ่งประกอบด้วยมาตรการ 13 ข้อ เช่น ห้ามเข้าใกล้ผู้เสียหาย ให้มารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติหรือได้รับการเยี่ยมจากพนักงานคุมประพฤติหรืออาสาสมัครคุมประพฤติหรือเจ้าหน้าที่อื่นตามระยะเวลาที่กำหนด ให้ใช้มาตรการทางการแพทย์ ให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวในการเฝ้าระวัง เป็นต้น มาตรการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษเป็นมาตรการที่ศาลสั่งให้ผู้กระทำความผิดที่กำลังจะพ้นโทษต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ศาลบังคับใช้มาตรการดังกล่าว มีกรอบระยะเวลาในการบังคับใช้ตามมาตรา 22 ศาลสามารถสั่งหลายมาตรการได้ โดยแต่ละมาตรการรวมกันไม่เกินสิบปีนับแต่วันพ้นโทษ ซึ่งมีปัญหาว่าการกำหนดระยะเวลาที่ใช้มาตรการเฝ้าระวังแต่ละมาตรการไม่เกิน 10 ปี นั้น กฎหมายมิได้บัญญัติให้นำการกระทำความผิดที่นักโทษเด็ดขาดนั้นได้เคยกระทำความผิดเข้ามาพิจารณาในการกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษด้วย หากพิจารณาจากอัตราโทษบางมาตราที่บัญญัติไว้ในมาตรา 3 มีทั้งโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต จำคุก 20 ปี ในการกำหนดอัตราโทษที่สูงเช่นนี้แสดงว่ารัฐมองว่าความผิดเหล่านี้ร้ายแรงและเป็นภัยต่อสังคม อีกทั้งประกอบกับการตราพระราชบัญญัตินี้ก็นำความผิดทั้ง 12 มาตราเข้ามากำหนดในการบังคับใช้ด้วย แสดงว่าความผิดเหล่านี้ก็เป็นความผิดที่ร้ายแรงจริง ดังนั้น การกำหนดระยะเวลาใช้มาตรการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษควรสอดคล้องกับความร้ายแรงในการกระทำความผิดที่ผู้กระทำได้เคยต้องโทษมาก่อน หากเปรียบเทียบกับประเทศฝรั่งเศสได้นำอัตราโทษจำคุกที่เคยได้กระทำความผิดมาก่อนพ้นโทษมาพิจารณาในการกำหนดระยะเวลาเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษด้วยและประเทศออสเตรเลีย หากเป็นความผิดที่มีโทษสถานหนัก เครื่องมือออสเตรเลียไม่ปล่อยตัวผู้กระทำความผิดประเภทนี้ เพราะมองว่าเป็นกลุ่มที่เป็นอันตรายต่อสังคมจึงถูกแยกตัวออกจากสังคมด้วยการจำคุกเป็นเวลานาน ดังนั้น หากไม่มีการกำหนดระยะเวลาในการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษให้สอดคล้องกับความร้ายแรงในการกระทำความผิดที่ผู้กระทำความผิดเคยกระทำความผิดมาก่อนก็อาจทำให้ผู้กระทำความผิดไม่เกิดความเกรงกลัว กล้าที่กระทำความผิดซ้ำอีกในอนาคต

ปัญหาประการที่สาม คือ ปัญหาการกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ กับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ เนื่องจากมาตรา 22 ตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 เป็นมาตรการเฝ้าระวังนักโทษ เด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ เป็นหนึ่งในมาตรการในการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำ ซึ่งมาตรา 22 ได้ กำหนดมาตรการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำ สำหรับนักโทษที่พ้นโทษไว้ 13 กรณี ยกตัวอย่างเช่น การ ห้ามเข้าใกล้ผู้เสียหายจากการกระทำ ความผิด ห้ามทำกิจกรรมที่เสี่ยงต่อการกระทำ ความผิด การห้ามเข้า เขตกำหนด การห้ามออกนอกประเทศ ให้มารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ การให้ใช้อุปกรณ์ อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวในการเฝ้าระวัง เป็นต้น ซึ่งทั้ง 13 กรณีนั้น มิได้กำหนดมาตรการเฝ้าระวัง สำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศเฉพาะเจาะจงและในประเทศไทยยังมีได้มีกฎหมายเฉพาะในการขึ้น ทะเบียนประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งปัญหาอาชญากรรมทางเพศไม่เพียงแต่ ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยทางกายภาพแต่กลับส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางจิตใจของสมาชิกใน สังคมด้วย ซึ่งในปัจจุบันได้มีการบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางเพศบางกรณีแล้ว การบำบัดระยะสั้น หรือเป็นครั้งคราว ยังไม่สามารถส่งผลให้การบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดประสบความสำเร็จ เป็นผลให้ เกิดการกระทำ ความผิดทางเพศซ้ำ ๆ ด้วยเหตุนี้ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มีการบัญญัติใช้กฎหมาย เกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศ โดยกำหนดให้มีการจัดเก็บข้อมูลผู้กระทำความผิด ภายหลังการก่อเหตุ และมีการกำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลกระทำความผิดทางเพศแก่ประชาชน นอกจากนี้ยัง มีประเทศอังกฤษ ยังมีการออกกฎหมายเฉพาะ คือ พระราชบัญญัติความผิดทางเพศ ค.ศ.2003 (Sex Offenders Act 1997) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้กระทำความผิดทางเพศต้องแจ้งข้อมูลส่วนตัวของตน ต่อตำรวจ รวมทั้ง หากต่อมาผู้กระทำความผิดย้ายถิ่นที่อยู่ ก็ต้องแจ้งถิ่นที่อยู่ใหม่ แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกครั้ง ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ยังไม่มีมาตรการครอบคลุมเพียงพอ สำหรับการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำในกรณีความผิดที่เกี่ยวกับเพศ อันส่งผลทำให้ผู้กระทำความผิด เกี่ยวกับเพศมิได้เกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมายและยังหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำได้อีกในอนาคต

ดังนั้นเพื่อให้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำในความผิดที่เกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้และให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ในการ ออกพระราชบัญญัตินี้ ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการกำหนดขอบเขตฐานความผิด กรณีความผิดฐานชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ตาม มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ผู้ศึกษาจึงเห็นสมควรว่าควรเพิ่มมาตรา 339 และมาตรา 340 ในความผิดฐานชิง ทรัพย์และปล้นทรัพย์ ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำใน

ความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 เพื่อให้สอดคล้องและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติดังกล่าวซึ่งได้ประกาศใช้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันสังคมและผู้เสียหายจากการก่ออาชกรรมที่มีความร้ายแรงซ้ำขึ้นอีกในอนาคต ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะแก้ไขความในมาตรา 3 วรรคหนึ่ง ดังนี้

เดิม มาตรา 3 (วรรคหนึ่ง) “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 และมาตรา 313 แห่งประมวลกฎหมายอาญา”

แก้ไขเป็น “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 มาตรา 313 มาตรา 339 มาตรา และ 340 แห่งประมวลกฎหมายอาญา”

2. ปัญหาการกำหนดระยะเวลาในการใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตาม มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ผู้ศึกษาเห็นสมควรว่า ควรจะต้องเพิ่มการกำหนดระยะเวลาใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ โดยนำรูปแบบของต่างประเทศมาเป็นแนวทางในการกำหนดระยะเวลาใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ซึ่งได้พิจารณาจากอัตราโทษจำคุกอย่างสูงของความผิดที่ผู้กระทำได้กระทำมาก่อน เพื่อให้การใช้มาตรการดังกล่าวสอดคล้องกับความร้ายแรงของแต่ละฐานความผิด อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัตินี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะแก้ไขความในมาตรา 22 วรรคสาม ดังนี้

เดิม มาตรา 22 (วรรคสาม) “ศาลอาจกำหนดระยะเวลาการเฝ้าระวังในแต่ละมาตรการตามที่เหมาะสมแต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันพ้นโทษ”

แก้ไขเป็น “ในการกำหนดระยะเวลาการเฝ้าระวังในแต่ละมาตรการนั้นให้ศาลพิจารณาจากอัตราโทษจำคุกโดยโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี ศาลอาจกำหนดระยะเวลาเฝ้าระวังได้ไม่เกิน 10 ปี ความผิดที่มีโทษจำคุกตั้งแต่ 10 ปี ให้กำหนดระยะเวลามาตรการเฝ้าระวังได้ไม่เกิน 20 ปี ในความผิดที่มีโทษจำคุก 30 ปี อาจใช้มาตรการเฝ้าระวังได้ไม่เกิน 30 ปี และในความผิดที่มีโทษจำคุกตลอดชีวิต อาจใช้มาตรการเฝ้าระวังได้ไม่จำกัดระยะเวลา”

3. ปัญหาการกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษกับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ผู้ศึกษาเห็นสมควรเห็น ควรจะเพิ่มมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษในกรณีเป็นผู้กระทำความผิดทางเพศ โดยนำการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษมาเป็นแนวทางในการแก้ไขพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการ

กระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 ให้มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้ให้ยิ่งขึ้น กล่าวคือ ให้มีการจัดเก็บข้อมูลผู้กระทำความผิดทางเพศ รวมถึงให้สิทธิประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ ซึ่งในการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดถือเป็นเครื่องมืออีกชั้นหนึ่งในการป้องกันการกระทำความผิดที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และยังเป็นประโยชน์กระบวนการยุติธรรมและยังเป็นการสร้างความปลอดภัยให้แก่ประชาชน นี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะแก้ไขความในมาตรา 22 วรรคสอง เพิ่มจาก 13 กรณีเป็น 14 กรณี ดังนี้

เดิม มาตรา 22 (วรรคสอง) “มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ได้แก่

- (1) ห้ามเข้าใกล้ผู้เสียหายจากการกระทำความผิด
- (2) ห้ามทำกิจกรรมที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด
- (3) ห้ามเข้าเขตกำหนด
- (4) ห้ามออกนอกประเทศเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล
- (5) ห้ามก่อให้เกิดอันตรายต่อละแวกชุมชนที่ตนพักอาศัย
- (6) ให้พักอาศัยในสถานที่ที่กำหนด
- (7) ให้พักอาศัยในสถานบำบัดที่กำหนดหรือให้ไปอยู่ภายใต้การดูแลในสถานบำบัดภายใต้การดำเนินการของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งได้รับการรับรองโดยกระทรวงสาธารณสุขตามที่ศาลเห็นสมควร
- (8) ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือผู้ดูแลสถานที่พักอาศัยหรือสถานบำบัด
- (9) ให้มีรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติหรือได้รับการเยี่ยมจากพนักงานคุมประพฤติหรืออาสาสมัครคุมประพฤติหรือเจ้าหน้าที่อื่นตามระยะเวลาที่กำหนด
- (10) ให้ใช้มาตรการทางการแพทย์หรือมาพบหรือรับการตรวจรักษาจากแพทย์หรือบุคคลอื่นใด ตามที่ศาลหรือพนักงานคุมประพฤติกำหนด
- (11) ให้เข้ารับการบำบัดฟื้นฟูแก้ไขหรือเข้าร่วมกิจกรรมตามที่ศาลหรือพนักงานคุมประพฤติกำหนด
- (12) ให้แจ้งพนักงานคุมประพฤติทราบถึงการเปลี่ยนสถานที่ทำงานหรือการเปลี่ยนงาน
- (13) ให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวในการเฝ้าระวัง”

แก้ไขเป็น “มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ได้แก่

- (1) ห้ามเข้าใกล้ผู้เสียหายจากการกระทำความผิด
- (2) ห้ามทำกิจกรรมที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด
- (3) ห้ามเข้าเขตกำหนด
- (4) ห้ามออกนอกประเทศเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล

- (5) ห้ามก่อให้เกิดอันตรายต่อละแวกชุมชนที่ตนพักอาศัย
- (6) ให้พักอาศัยในสถานที่ที่กำหนด
- (7) ให้พักอาศัยในสถานบำบัดที่กำหนดหรือให้ไปอยู่ภายใต้การดูแลในสถานบำบัดภายใต้การดำเนินการของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งได้รับการรับรองโดยกระทรวงสาธารณสุขตามที่ศาลเห็นสมควร
- (8) ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือผู้ดูแลสถานที่พักอาศัยหรือสถานบำบัด
- (9) ให้มำรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติหรือได้รับการเยี่ยมจากพนักงานคุมประพฤติหรืออาสาสมัครคุมประพฤติหรือเจ้าหน้าที่อื่นตามระยะเวลาที่กำหนด
- (10) ให้ใช้มาตรการทางการแพทย์หรือมาพบหรือรับการตรวจรักษาจากแพทย์หรือบุคคลอื่นใด ตามที่ศาลหรือพนักงานคุมประพฤติกำหนด
- (11) ให้เข้ารับการบำบัดฟื้นฟูแก้ไขหรือเข้าร่วมกิจกรรมตามที่ศาลหรือพนักงานคุมประพฤติกำหนด
- (12) ให้แจ้งพนักงานคุมประพฤติทราบถึงการเปลี่ยนสถานที่ทำงานหรือการเปลี่ยนงาน
- (13) ให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวในการเฝ้าระวัง
- (14) ให้ขึ้นทะเบียนผู้ที่กระทำความผิดทางเพศ”

เอกสารอ้างอิง

หนังสือ

ปกป้อง ศรีสนิท. **กฎหมายอาญาขั้นสูง**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2563.
 เมธา จันทรชื่น. **แม่บทหลักอาญา**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พระพุทธศาสนาของธรรมสภา , 2566.

บทความในวารสาร

พัชรา พุกเศรษฐี. “กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้
 ความรุนแรง.” **วารสารบทความทางวิชาการ** 2, 5 (กันยายน – ตุลาคม 2564): 7-13.

วิทยานิพนธ์

จิตรภรณ์ จิตรธร. “การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ศึกษาเชิงทฤษฎี
 การควบคุมตนเอง การควบคุมทางสังคม และการคบหาสมาคมที่แตกต่าง.” วิทยานิพนธ์
 หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล, 2551.

พุดิสมา คงปากเพียร. “ขอบเขตของความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ
 ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต,
 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2565.